

Voor Monique , aan wie ik als eerste mijn plannen voor dit boek vertelde....

Daarnaast wil ik mijn dank betuigen aan iedereen die mij heeft geholpen met de tekst.

BLOEDVLOEK

Deel 1

Nevelen van het Heden

Alle rechten voorbehouden aan Dawn Avalon.

© 2022 door Dawn Avalon

ISBN

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Proloog

Sinds vanmorgen zat de achttien jaar oude Nuala Kara op haar hurken en met haar schouder tegen een gladde, spiegelende, donkergrijze wand van een wolkenkrabber. Het even hoge gebouw ernaast zorgde voor de schaduw waarin ze zich verschool. De kilte van het graniet was al een tijdje tot in haar botten doorgedrongen, toch verroerde ze zich niet. Nog even wachten, hield ze zichzelf voor. Even nog. In de weerspiegeling van de gladde wand zag ze dat de spanning in haar lijf verraden werd door de uitdrukking op haar gezicht. In een respons haalde ze iets dieper adem. Een te rusteloos voorkomen kon haar enkel benadelen, wist ze. Evenmin moest ze zich op het snelle bonken van haar hart in haar keel concentreren. Want als ze er niet voor waakte, zou haar ademhaling de cadans van haar hartslag volgen. Het meisje richtte haar aandacht daarom op de brede stroom aan voetgangers die zich in een snelle pas van A naar B bewogen. Tot nog toe had niemand haar opgemerkt zo in het duister van de steeg. Niettemin, als ze zich bewoog, zo was ze overtuigd, zou ze toch de aandacht trekken. Stel je voor zo'n blok van dertig of meer mensen dat in één keer haar kant op keek. Vlug schudde ze dat waanbeeld van zich af. Maar wat als *hij* hier was. Wat als *hij* wist dat ze in New York was. Op dit moment, in deze stad, in deze steeg. Er ineens van bewust dat ze haar adem inhield, blies ze deze langzaam weer uit. Nee, zolang zij niet te veel bewoog, zag niemand haar. Haar eigen ogen daarentegen zagen alles, bijna alles. Als een scanapparaat gleden ze langs de vele gezichten, vrezend het bekende gelaat te ontdekken. Inmiddels stroomden steeds meer mensen aan haar gezichtsveld voorbij. Bijna was het zover. Bijna kon ze

opgaan in de massa. Tot het zover was, zou ze alles en iedereen in de gaten houden. Een geluk dat deze straat één richting verkeer had. Zoals ze nu zat, kon ze het verkeer op de weg al ruim op tijd zien naderen. Niet één van de tot nu toe langs rijdende auto's was een groene Volvo uit 2008. Het automerk dat *hij* reed; haar oom. Heel even, ze onderdrukte het gelijk weer, kwam een euforisch gevoel bij haar op. Was het haar gelukt? Kon dat mogelijk zijn? Was ze aan *hem* ontkomen? Nadat ze te voet van Chicago naar New York was gevlicht. Waarbij ze enkel kon slapen in de bosjes langs de straten of in kartonnen dozen onder een brug. Met een lichaam dat hongerig en verkleumd was. Om dan het welgemeende advies naar een daklozencentrum te gaan, te moeten negeren. Hoe gering de kans ook was, zó had *hij* haar de vorige keer immers ook gevonden. Nee, niet te snel blij zijn. Niet te snel euforisch. Nog niet. Met haar hoofd laag gluurde ze, haar ogen iets samengeknepen, naar het gebouw aan de overkant van de straat. Daar moest ze heen. Links was het zebrapad. Het werd tijd dat ze het erop waagde. Nu. In snelle passen haastte het meisje zich tussen de mensen en liep met hen het zebrapad over. Eenmaal aan de overkant manoeuvreerde ze zich tussen de voetgangers door naar de gewenste plek. In haar binnenzak zaten de papieren die ze maandenlang in haar kastje op de dansschool had bewaard. De meest belangrijke papieren zaten in de voering van haar jas verstopt. Nadat ze de tien treden had bestegen, stapte ze het door de notaris opgegeven bankgebouw binnen. Zodra de stevige deuren zich achter haar sloten, liet ze wat ingehouden adem ontsnappen. Ze was er. Oké, nu rustig de omgeving verkennen. Bruin marmer dat de vloer in een hal van zo'n zestig vierkante meter bedekte. Helemaal achteraan waren de baliehokjes met medewerkers achter beschermd glas. Langs beide kanten waren zes zuilen, van een meter in doorsnede. Deze dienden als steunpilaren voor de verdiepingen die zich aan

de zijkanten van het gebouw bevonden. Vanaf het midden kon men langs de drie verdiepingen omhoog naar de glazen koepel kijken. Dit was een te sjeke ruimte; zij viel hier op als een vlieg op een wit doek. Zodra ze zich dat zelf realiseerde, voelde het meisje de blikken van de bewakers op zich gericht. Natuurlijk trok haar lange groene legerjas de aandacht. Hij was vuil en had zelfs gaten. Een optie was om hem uit te trekken, maar het shirt dat ze eronder droeg, was na de laatste herstelpoging rafelig gebleven. Ook in haar spijkerbroek zaten scheuren, maar dat kon tegenwoordig net zo goed 'vintage' zijn. Een zucht. De overige bezoekers waren in elk geval een stuk netter gekleed. In de gauwigheid telde ze een stuk of dertig klanten. Geen van hen had de uiterlijke kenmerken van haar oom of wat dat betrof, haar tante. Wel zag ze een man met een getint, rechthoekig gevormd gelaat met springerige, korte, zwarte haren in een zwart lederen jack naar haar staren. Toen draaide hij ineens zijn blik weg om zich te voegen bij een man van zo te zien Arabische afkomst. Blijkbaar had de man in het zwarte jack een opmerking over haar gemaakt, aangezien de Arabische man, ze schatte hem begin zestig, een korte blik over zijn schouder in haar richting wierp. *Ze denken vast dat ik een zwerfster ben... Wat ze dus juist hebben gedacht. Hm. En toch ga ik hier niet weg.* Alsof ze het prikken van zijn ogen letterlijk kon voelen, zag ze dat de strenge blik - hij stond zo'n dertig meter verderop naast één van de pilaren - van één van de bewakers op dat moment omlaag gleed naar de versleten gymmen die ze droeg. Nog even en hij kwam om haar naar buiten te sturen, zo vreesde ze. Het meisje balde haar vuisten en haalde diep en beverig adem. Ze had het recht om hier te zijn. Net zoveel recht als ieder ander. *Es kijken, waar is de balie voor speciale rekeningen?* Daar. Echter op het moment dat ze een stap in die richting zette, klonk ineens een stem achter haar. "Heb je een afspraak?" De woorden waren beleefd, toch klonk de ondertoon van 'wat doe je hier, zwerver,' in de

man zijn stem door. Langzaam draaide ze zich om naar de rossige, wat gezette bewaker. Ondanks de slechte kwaliteit van haar kleding voelde ze zich zeker genoeg - haar handen, gezicht en haren waren schoon - om de man recht aan te kijken. De uitdrukking in zijn blauwgrijze ogen veranderde, zag ze zodra hun ogen elkaar ontmoetten. "Kan ik je misschien helpen?" klonk zijn stem nu toch iets vriendelijker. Een toename van spanning in de spieren van haar hals. *Blijf kalm.* "Ja... Ik zoek de balie voor nog te activeren rekeningen?" Gelukkig klonk er geen trilling in haar stem. "Je wilt hier een rekening openen?" hoorde ze het ongeloof in de zijne. Ondertussen zag zijn blik van haar gezicht naar haar outfit glijden, een verwarring in zijn expressie veroorzakend. "Nee... Het ligt wat ingewikkelder," wilde ze de man liever niet te veel informatie geven. "De notaris heeft bij deze bank een rekening voor me geopend," werd ze aangespoord verder te spreken door de uitdrukking op zijn gezicht. "Ah, op die fiets." Hij bewoog enkele tellen lang zijn mond heen en weer. "Kom maar even met me mee," vervolgde hij en gebaarde met zijn hand dat ze met hem mee mocht lopen. Het meisje volgde hem, het hart bonkend in haar keel. Hopelijk ging dit goed. Hij leidde haar naar de balie voor spaarrekeningen echter seinde de persoon erachter, een slanke, oudere man van rond de zestig met springerig donkergrijs haar, om even mee te lopen. Zelf gebaarde deze man naar een collega die onmiddellijk zijn plek overnam.

"Goedendag," begroette de medewerker haar vriendelijk. In zijn gezicht verscheen een scala aan rimpels, zag ze toen hij glimlachte. "Hallo," begroette het meisje hem beleefd terug. "Deze mooie jongedame is hier op aanraden van haar notaris," legde de bewaker hem ondertussen uit. Een korte, wat bedenkelijke blik van de baliemedewerker volgde. "Ik draag haar graag aan jouw goede zorgen over," vertelde de rossige bewaker verder. "Uiteraard, volg me maar," liet de oude man

weten terwijl ze al naar één van de kleine kantoren liepen. Bij de vierde deur, donkerbruin gelakt, hield de oude medewerker halt en opende deze voor hen. "Zo," zei hij met zijn ogen op Nuala gericht. "Dan zullen we eens kijken wat we voor de jongedame kunnen betekenen," sprak de man olijk. "Ga maar zitten," gebod hij het meisje en sloot zelf de deur achter zich. Nog wat aarzelend nam ze op het rode fluweel plaats. De kleine kamer was degelijk en strak ingericht met meubilair dat bij de sfeer van het oude gebouw paste. Helemaal links op het blad van de glanzende donkerbruine tafel waarin de gele en rode vlammen van het hout te zien waren, stond een laptop en een telefoon. Er waren geen ramen en op de wanden leek een soort isolatielaag te zitten. "Voordat we beginnen. Mijn naam is Ben Clarksen, ik ben de eindverantwoordelijke voor het afsluiten en beëindigen van spaarrekeningen voor onze particulieren klanten." "Nuala," besloot ze alleen haar voornaam te noemen. "Mag ik je iets te drinken aanbieden, Nuala?" "Eh... Thee, alstublieft." "Iets erbij? Koekje, broodje?" Het horen van de woorden alleen al deed haar maag knorren. Om het nog erger te maken, vlamde de gêne alweer dwars door haar wangen heen. "Ik laat wel wat broodjes brengen," sprak Clarksen vriendelijk. Hij nam de telefoon en gaf zijn wensen aan één van de koffiedames door. "Zo... Vertel me nu maar eens wat ik voor je kan betekenen." Prompt pakte Nuala haar papieren erbij, en zag daarbij de verwondering op zijn gelaat verschijnen gezien de bijzondere verstopplaatsen. "Deze brief heb ik van de notaris gekregen," vertelde ze terwijl ze hem eerst die brief overhandigde. De man zette zijn bril op en begon te lezen. Vervolgens tikte hij de gegevens die hij in de brief vond in het programma dat hij op zijn laptop had geopend. "Heb je jouw legitimatie meegenomen?" Ze knikte en gaf hem haar pasje.

"Ik lees hier dat jouw ouders twaalf jaar geleden zijn overleden... En dat zij beiden een levensverzekering hadden afgesloten die bijna per direct na hun overlijden in een maandelijkse toelage is uitgekeerd." De man keek nogmaals naar het bedrag dat hij las en vervolgens naar het haveloos geklede meisje voor hem.

"Heb jij dit geld toen ook daadwerkelijk gekregen?" *Toon geen emotie*, hield ze zichzelf voor. "Het geld werd in een maandelijkse toelage overgemaakt op de rekening van mijn oom, mijn wettelijke voogd," klonk haar stem alsof ze het weer voorlas. "Ah... Als onkostenvergoeding, kleding, eten, enz."

"Zoiets, ja." Bijna onhoorbaar schraapte ze haar keel.

De man keek haar even aan waarbij hij zijn ogen tot kiertjes kneep. "Tot wanneer heb je bij je oom gewoond, als ik zo vrij mag zijn te vragen." *Tot het geld op was*, dacht ze.

"Ik heb tot vlak voor mij achttiende verjaardag bij mijn oom en tante gewoond," hield ze bewust de waarheid wat vaag.

"Juist... Een half jaar vóór je achttiende verjaardag was de laatste uitkering van de toelage voortgekomen uit de levensverzekeringen." Ze gaf geen antwoord en het bleef even stil terwijl de bankmedewerker rustig verder las, zowel van zijn scherm alsmede de brief van de notaris.

"Ah... Hier staat dat jouw vader het huis van zijn ouders had geërfd. Na zijn eigen en die van jouw moeders overlijden had de notaris de opdracht dit huis te verkopen. Het geldbedrag dat daarbij vrij kwam, moest worden vastgezet tot jouw achttiende verjaardag... Op dat moment zou het bedrag op jouw naam komen."

"Ja, dat klopt," bevestigde ze met een zacht stemmetje.

"Dit is een redelijk bedrag... Wat wil je ermee doen als ik vragen mag?" Dit keer gaf Nuala hem de tweede brief die ze zo angstvallig verborgen had gehouden.

"De Universiteit van Oregon," las hij hardop voor en vervolgde: "Dansbeurs... ah... Bonus opleiding Literatuur. Vergoeding voor

Architectuur," las hij onder lezen door nog wat woorden voor.
"Begrijp ik het goed dat je wilt dat we dit bedrag overmaken naar de Universiteit in Oregon?"

"Ja, graag... Ik wil daar volgende maand met mijn opleiding beginnen... Zoals u misschien heeft gelezen, heb ik een dansbeurs gewonnen... Die wil ik daar verzilveren... De opleiding Literatuur krijg ik als beloning omdat ik voor hun Universiteit heb gekozen. Maar ik wil ook graag een studie Architectuur volgen."

"Juist... Het bedrag is helaas niet voldoende voor de gehele opleidingsduur."

"Klopt... Ik wilde eerlijk gezegd ook niet alles gebruiken... Ik heb...wat spullen nodig... En een vliegticket en dergelijks... Maar voor de eerste twee, misschien drie studie jaren is het wel voldoende... Bij de dansbeurs hoort ook een appartement. Dus ik hoef als ik daar ben alleen nog maar een bijbaantje te vinden, zodat ik voor het laatste deel kan sparen."

"Dat klinkt als een zeer verstandig plan," sprak de man lovend.

"Heb je het adres van dat appartement waar je gaat wonen? We hebben namelijk een contactadres nodig, of wil je die van je oom en tante opgeven?"

"Nee," reageerde ze zo snel dat ze er zelf van schrok. "Nee," herhaalde ze wat rustiger. "Ik heb geen contact meer met mijn oom en tante... En wil dit graag zo laten."

"Juist... Wel, dan stel ik het volgende voor... Dit bedrag wordt overgemaakt op de rekening van de Universiteit van Oregon. En dit bedrag zet ik op deze betaalrekening waar je zo meteen een pasje voor krijgt. En dan wil ik met dit bedrag een spaarrekening voor je openen zodat je alvast een potje hebt voor of noodgevallen of voor het laatste jaar. Hoe klinkt dat?"

"Heel erg goed... Dank u wel... Had ik nog een vraagje."

"Ja, natuurlijk."

"Deze rekeningen en de betaling aan de Universiteit in Oregon...dat blijft allemaal privé?"

"Uiteraard. Niemand kan zonder jouw toestemming het betalingsverkeer van deze rekeningen volgen..."

Iemand klopte aan. "Ah, onze thee en broodjes... Kom binnen," riep hij het laatste wat harder. Een jonge vrouw met schouderlang bruin haar liep rustig naar binnen. Ze plaatste het dienblad met een kan heet water, een mandje met verschillende theezakjes en een schaal met kleine broodjes op tafel.

"Smakelijk," wenste ze en verdween vervolgens weer naar buiten.

"Tast toe," gebod de man vriendelijk. Te hongerig om ze te kunnen weerstaan pakte het meisje een klein broodje in de vorm van een muffin gevuld met aardbeienjam. Zelf nam de medewerker ook één van de kleine broodjes.

"Hoelang woon je al op straat?" wilde hij ineens van haar weten. Het meisje slikte haar broodje weg en hing een theezakje in haar glas waarna ze wat heet water in schonk. "Sinds een halfjaar voor mijn achttiende verjaardag... Bijna acht maanden nu." Ze dompelde het theezakje een paar keer op en neer waarop ze het op het bij behorende schoteltje legde.

"En je woonde eerst bij je oom en tante," herhaalde hij wat hij al wist. "Ja." Voorzichtig nam ze een klein slokje.

"Dus feitelijk hebben zij een minderjarig kind op straat gezet?" hoorde ze verontwaardiging in zijn stem. "Ja... Maar ik wilde ook niet langer bij hen wonen... Of nu nog weer bij hen wonen," zei ze snel eer de man op de gedachte kwam er iets tegen te moeten ondernemen. "Er is daarna nog wel weer contact geweest," vertelde ze verder. "Maar dat is niet zo goed verlopen."

"Ah... Dat is jammer."

"Ja," antwoordde ze en dwong zichzelf haar lippen tot een gereserveerde glimlach te vormen. Ze nam nog een broodje en

stond toen op. "Ik wil graag weer verder... Ik heb nog een hoop te regelen voor mijn reis naar Oregon."

"Dat geloof ik... Miss Kara," hij had de naam van haar gegevens gelezen, "Nuala," vervolgde hij. "Ik wens je heel veel sterkte en succes voor de toekomst."

"Dank u... En heel erg bedankt voor uw tijd."

Een half uur later kon ze het bankgebouw met twee pasjes in de voering van haar jas verborgen, verlaten.

Dit was de laatste stap geweest die ze moest zetten om aan haar nieuwe leven te kunnen beginnen. Dit oude leven was nu voorbij. *Eindelijk.*

Datzelfde moment, met op zijn gezicht weinig emotie keek Teyrnon Leandros naar zijn eigen reflectie in de spiegel. Er tevens in te zien, was een deel van zijn één kamerappartement waarin hij de laatste zeven jaar had gewoond. Op het bureau dat hij voor de spiegel had geplaatst, stond een klein flesje gevuld met Nano cellen, een kam, zijn portemonnee en een halfvolle zak met bloed. De man die hij nu was, had lijnen naast zijn mond en zogenoemde lachrimpels naast de ooghoeken. De huid onder zijn ogen was donkerder, wat hem een wat vermoeide uitstraling gaf. Hij blies wat overtollig lucht uit en dronk vervolgens in één teug het flesje met Nano cellen leeg. Nog even en de afgelopen jaren zouden letterlijk verdwijnen. Daar... Het begon.

38,37,36,35,34. Zijn ogen gleden naar de foto's die met wat plakband tegen het blauwgrijze behang waren geplakt. Hijzelf en vier van zijn collega kameraden van de New Yorkse Brandweer gehurkt voor hun wagen. Team Beta. Ernaast hing een foto van zijn 'wijlen vader', wat in feite een afbeelding van hemzelf was maar dan met korter haar en een snor, en een foto van Brian Sloan. Hoe spijtig dat hij niet daadwerkelijk een foto van zijn vader had. Of wat dat betrof een geschilderd portret in handformaat. Hij keek nogmaals naar de afbeelding van Brian

Sloan, een oudere broer van zijn moeder. Vijf jaar lang hadden hun collega's geloofd dat Brian zijn jongere halfbroer was. Twee jaar geleden had de man zijn eigen dood in scene gezet om voortijdig naar Eugene te verhuizen en daar een identiteit neer te zetten. Nogmaals keek Teyrnon naar het gezicht in de spiegel en hij trok kortstondig zijn lippen recht. Twintig jaar jonger in tien minuten. Als ze eerder over dit soort technieken hadden beschikt, bedacht hij zich, dan... Hij hoorde iets. De voordeur van het twintig verdiepingen tellende appartementencomplex klikte zojuist dicht. Iemand nam de lift naar boven. Teyrnon sloot zijn ogen, concentreerde zich. Twee personen. Een man en een vrouw. Hij herademde en voelde onmiddellijk de spanning in zijn schouders verdwijnen. Even was hij bang geweest dat zijn collega's een tweede maal afscheid kwamen nemen. En in geen geval mochten zij zijn nieuwe 'ik' zien. De twee personen die zich daadwerkelijk in de lift bevonden, kende hij erg goed en al zeer lang. Hun aanwezigheid betekende dat hij niet erg veel tijd meer had om zichzelf aan te passen aan zijn nieuwe leeftijd. Immers een jongen van negentien kleepte zich anders dan een man van eind dertig. Terwijl hij luisterde naar de naderde voetstappen, kleepte hij zich om. Waarbij het goedkope overhemd verruild werd voor een donkerblauw designer T-shirt met lange mouwen. En de donkergrijze pantalon voor donkerblauwe designer jeans. Terwijl hij de zwart lederen veterschoenen aantrok, ging zijn eigen voordeur open.

"Ben je zover?" klonk de vraag datzelfde moment. Hij draaide het hoofd naar de boterblonde vrouw die nonchalant tegen de deurstijl van zijn slaapkamer leunde. Ze droeg haar lange haren los over één schouder en had zich net als hij het uiterlijk van een upper class student aangemeten. Net als hij leek ze niet ouder dan een jaar of twintig. Waarschijnlijk was het lila kanten minirokje dat ze droeg het kortst sinds de minirokjes in de mode waren gekomen. Erboven droeg ze een zijden blouse met een

business kraag in de kleur distel, waarvan ze de bovenste twee knoopjes geopend hield. Aan haar voeten droeg ze sandalen met een hoge hak, waarvan het fluweel een tint donkerder was dan het rokje. "Hoi, mam," begroette hij haar. "Wat vind je ervan?" wilde hij haar mening weten.

"Je haar is nog te netjes," sprak ze met een afkeurende expressie op het mooie gezicht. "Heb je het al die tijd zo gekamd?" doelde ze op de ouderwetse kuif die hij zich de laatste jaren had aangemeten. "Het was slechts een 'image'," reageerde hij licht beledigd. Zijn moeder haalde kortstondig haar schouders op. "Doe er iets anders mee... Dylan?" nodigde ze de tweede persoon uit naar de slaapkamer te komen. Een jongen, die niet ouder dan een jaar of achttien geschat kon worden, stapte naar binnen. "Hi, jongen," begroette Dylan Sloan hem met een brede grijns. Een korte omhelzing volgde. Van 2000 tot 2006 hadden ze samen een bar gerund op Jamaica, sindsdien hadden ze elkaar niet meer gezien. "Opa," begroette hij Dylan kort. "Mam," hij gaf haar eveneens een omhelzing. "Hoe was Zweden?" Zelf had hij de vrouw voor het laatst in 1994 gezien toen ze samen vanaf 1989 tot en met 1994 in Noord Frankrijk hadden gewoond. "Prima... Het is goed dat we straks weer samen zijn," hoorde hij een emotie in haar stem. Teyrnon knikte.

"Het is inderdaad lang geleden... Nieuw Zeeland voor het laatst," noemde hij de plek waar ze allen gezamenlijk hadden gewoond. "Van 1864 tot 1875," merkte Dylan op. "Voordat je in je eentje naar Ierland vertrok.

"Voorlopig heb ik er even genoeg van om alleen te zijn... Mam, je bent zo mooi als ik mij herinner."

"En jij bent nog altijd even knap," complimenteerde de vrouw hem en als een echte moeder glimlachte ze met trots.

Teyrnon had de diamantvorm wat betreft gezichtsstructuur geërfd van de Sloans en de brede kaaklijn. Al had hij wel een hoog en breed voorhoofd, zoals zijn knappe Griekse vader.

Dylan daarentegen had de typisch rechte neus met de ongelijke neusgaten van een Sloan. Eveneens de brede kaaklijn met de krachtige kin en de diepliggende blik waaraan een Sloan te herkennen was. Net als de lange lokken van zijn moeder was het haar van zijn grootvader blond, zij het wat donkerder. Dat van hemzelf neigde naar de kleur van koffie. De knappe man liet zijn blik nogmaals op zijn jonge grootvader vallen.

“Alles in orde, jongen?” wilde Dylan van hem weten.

“Ja... Ik verheug me erop de anderen weer te zien.”

Nadat ze er bijna een hele dag aan reizen op had zitten, trok Nuala Kara haar lange, goudblonde, krullende staart wat strakker, rechtte haar schouders en stapte vol goede moed de campus op van de Universiteit van Oregon.

Blijven ademen, hield ze zichzelf voor. Dit was wat ze wilde, hier had ze voor gevochten, letterlijk zelfs. *Ik ben er. Ik heb het gered. Ondanks...* Een spontane brok kneep onverwachts haar keel dicht. Vlug hield ze haar adem in. In geen geval wilde ze met tranen de aandacht trekken. Nu was niet het moment om de lang weggestopte emoties toe te laten. *Oké... Ik ben weer kalm. Verder.* Zover ze zich had ingelezen in de brochure van de Universiteit besloeg de campus zo'n 1,19 vierkante kilometer. Hij bevatte zestig gebouwen waarvan de meeste zich aan de East 13th Avenue bevonden. Daarnaast stond de campus bekend om de meer dan vijfhonderd verschillende bomen die er stonden. Als ze tijd had, zou ze die zeker een keer gaan tellen, besloot ze met een lichte hoon. Verder was de Universiteit onderverdeeld in acht scholen en colleges, waarvan ze slechts die had onthouden waarvoor ze zichzelf had ingeschreven. Namelijk de scholen voor Architectuur en aanverwante Kunsten, Amerikaanse Literatuur en voor Muziek en Dans. De Universiteit zelf was gelegen in het plaatsje Eugene. Uitgerekend dé naam van een jongen die haar sinds groep drie van de lagere school het leven zuur had gemaakt. Eugene Harolds, herinnerde ze zich spontaan zijn hele naam. *Bah.* En ze schudde zich even. Gelukkig had ze in de laatste drie jaren van haar Highschool leven geen last meer van hem gehad. Hij was verhuisd of iets dergelijks, zo meende ze in elk geval gehoord te hebben. De plaats Eugene had in januari een gemiddelde temperatuur van 4,9°C, en in juli 19,6°C. En er

viel jaarlijks zo'n 1254,0 mm neerslag. Tot zover de brochure. Op deze redelijke zonnige septemberdag, vrijdag elf uur, haalde de temperatuur een graad of 17, zo schatte ze. Zelf kwam Nuala uit Chicago, de derde stad van de Verenigde Staten. Al had ze de laatste maanden een soort zwerftocht door de Noordelijke Staten gehouden. Met als laatste vertrekpunt New York. Een niet zo zeer geplande, als wel noodzakelijke trip gezien de climax die was ontstaan na bijna twaalf jaar 'gezinservaring' bij haar oom en tante, Mike en Evelyn Johnson. Mike was de tien jaar oudere broer van haar moeder. Het was op dit moment een geruststellende gedachte dat er minstens een vlieg-, trein- en busreis tussen haar en haar oom in zaten. Onwillekeurig keek ze even omlaag langs haar kleding en haar mondhoeven krulden op. Ze droeg een nieuwe lila parka en een nieuwe, donkerblauwe strakke spijkerbroek en constateerde nog altijd geen vlekken of scheuren of andere slijtage kenmerken. Bij haar oude kleding moest ze constant iets wegmoffelen zodat ze haar dakloos status kon verbergen. Tot op een zeker punt dan. Uiteindelijk keek toch iedereen door de façade heen. Nu waren zelfs haar enkelhoge bruine leren laarsjes nog glanzend schoon. Gekocht in de aanbieding, maar eveneens nieuw. Deze week wilde ze eerst de campus en de rest van Eugene verkennen, zo had ze onderweg besloten. Maar voor nu was crashen in haar appartement het plan. Eindelijk had ze weer een dak boven haar hoofd. En kon ze slapen in een echt bed en beter, onder de douche staan tot haar huid rimpelde. Van alles sinds ze noodgedwongen op straat leefde, had ze dat het meest gemist; een douche. Zichzelf te moeten opfrissen in openbare toiletten of wasgelegenheden was irritant en vernederend. Ze bleef voor het zebrapad staan en keek snel of er toch nog verkeer aan kwam. De tweede keer dat ze naar links keek, zag ze ineens een man staan in een bruin lederen jack op zo'n vijftig meter afstand. Hoewel hij zijn gezicht laag hield en van haar afgekeerd, scheen

het haar toch toe dat hij haar in de gaten hield. Het was niet dat er persé een dreiging van hem uit ging, maar toch verstarde ze. *Stel je niet zo aan*, vermaande ze zichzelf. *Dat is mijn oom niet. En hij heeft ook zeker niet het geld voor een privé detective of iets dergelijks.* Met haar blik toch nog schielijk op hem gericht, zag ze dat de man haar het zebrapad over volgde met zijn ogen. Waarop hij zich ineens omdraaide en de andere kant op holde. Wat bevreemd keek Nuala hem na. *Rare vent.*

Hier was het: 14e Avenue. In deze straat stond het studentenhuis met het tweepersoons appartement dat de commissie die haar de studiebeurs had gegeven, had toegewezen. Nuala stapte de vierkanten blokkendoos binnen via een dikke deur met getralied glas.

Net op het moment dat de man in het lederen jack zijn hand op de kruk legde, sloot de deur. Met zijn hoofd iets gebogen, gluurde hij via zijn ooghoeken van links naar rechts. Er waren geen omstanders. Slechts een lichte druk bracht al een gekraak voort. Nog even en het slot brak. De man wilde de deur al openen, wanneer ineens het geluid van zijn mobiel klonk. Hij uitte zijn ongedurigheid door hard via zijn neus uit te ademen. "Ja," zei hij slechts nadat hij het apparaat voor zich hield. Het bleef stil. De man verbrak de verbinding waarop hij verdween. Een andere keer hield hij zich wel met deze blonde nimf bezig.

Smerige, kleine grijze tegels op de vloer, afgebladerde groene verf op de wanden. Gelijk rechts waren de liften. Op de schuifdeuren was een kartonnen vel geplakt met het woord DEFECT erop geschreven. Helemaal achterin leidde een deur met lange barsten in het geribbelde glas naar het trappenhuis. Twee trappen per verdieping en ze moest naar de vijfde, nog net niet bovenin. De vermoeidheid die ze voelde na de lange reis verbijtend, begon het meisje aan de klim naar boven. Eindelijk op haar verdieping aangekomen, was het deuren tellen tot ze

512 las, ofwel 5^e verdieping, appartement 12. Ze pakte de sleutel uit haar binnenzak en stak deze in het slot. Op datzelfde moment trok haar reeds aanwezige kamergenote de deur open. Beiden de schrik van hun leven belevend, deinsden de meiden ieder een halve meter achteruit. "Jemig!" was de Afrikaans-Amerikaanse studente de eerste om haar schrik verbaal te uiten. "Ook hallo," begroette Nuala haar met een honende ondertoon. Wat volgde was de gebruikelijke inspectie onder meiden. Haar, make up, kleding. De kamergenote was iets groter dan zichzelf, had lang zwart haar tot haar billen, een mooi, langwerpige gezicht met lichtbruine ogen die ze prachtig met goud en blauw had geaccentueerd. Verder droeg ze een strakke, zwart met goud besprenkeld T Shirt met een diep decolleté en een witte spijkerrok waarin ook goud was verwerkt. "Je hebt de mooiste zegroene ogen die ik ooit gezien heb," merkte de kamergenote spontaan op nadat zij was uitgekeken. "Dank je... Denk ik. Mag ik binnen komen?" Verwondering op het donkere gelaat, gevolgd door een parelwitte glimlach. "Ja, sorry," en ze nam een stap naar achteren. "Ben je alleen?" vroeg ze terwijl ze haar hoofd in de hal stak en richting het trappenhuis keek. "Ja... Ik ben alleen," antwoordde Nuala met zachte stem. "Ah... Oké," reageerde ze wat verbaasd zo leek het en sloot de deur. "Welkom in ons appartement," zei ze waarbij ze een breed gebaar met haar arm maakte. "Ik zal je vertellen waar jouw slaapkamer is. Ik heb al één uitgekozen, aangezien ik hier al sinds gisteren ben. Je vindt dat toch niet erg? Of wel?" sprak de studente met een vrij lage, duidelijke stem. Nuala schudde van nee. Hun appartement bestond uit een redelijk ruime woonkamer met een aangrenzende keuken. Over de gehele vloer lag donkereiken parket, schoon. Er stond een blauwe stoffen driezitsbank tegen de muur met twee losse fauteuils ernaast. De vierkante salontafel was eveneens van donkereiken. "Het is schoner dan ik had verwacht," merkte Nuala op en liet haar blik goedkeurend

door de ruimte gaan. Het beviel haar dat de wanden, die zeer licht gelig bruin van kleur waren, nog leeg waren. Haar kamergenote had nog geen eigen posters of schilderijen opgehangen. "Eh... Klopt bijna... Gisteren zag het er hier net zo uit als beneden in de hal. Ik mag dan goedkoop wonen; dat wil niet zeggen dat ik goedkoop wil leven. Mijn moeder heeft een schoonmaak ploeg laten komen... Ik heet trouwens Jaydan Winnagon."

"Nuala Kara," noemde Nuala haar eigen naam.

"Noe-lah?" herhaalde Jaydan de klank van haar naam. "Hoe schrijf je dat?"

"N-u-a-l-a... Het is lers."

"Wow... Bijzonder... Wel, Nuala Kara, nogmaals welkom in ons appartement. Zoals je ziet... Hier onze gezamenlijke woonkamer... En daar de keuken." Het meisje nam enkele stappen richting de iets kleinere ruimte zodat ze deze kon bekijken. Aan de onderzijde gesitueerd waren in een U vorm acht smalle kasten. Aan weerskanten van het raam, boven het aanrecht waren nog twee hoge kasten. De deuren waren eveneens van donkereiken. Een grote, rode koel- en vriescombinatie, een ouderwets gasfornuis met vier pitten en een kleine oven. Het aanrechtblad had twee wasbakken en was van donkerbruin en licht grijs graniet. Tegen de wand tegenover het fornuis stond een twee persoons tafeltje met twee rode stoelen met aluminium poten. "Er is veel bergruimte," merkte Jaydan op. "Ja, ik zie het. Handig."

"Daar is trouwens jouw kamer," wees ze naar de rechterdeur naast het grote woonkamerraam. "We hebben ieder onze eigen badkamer," vertelde ze erbij. "Maar dan zonder bad... We hebben een douche, maar die is niet echt bijzonder."

"Misschien moet de kop ontkalkt worden," opperde Nuala. Jaydan haalde haar schouders op. "Oh... Ik moet straks nog even langs de supermarkt, dan haal ik wel wat ontkalkingsspul op."

"Is goed. Ik zal je zo wat geld mee geven."

"Waarom?"

"Voor dat ontkalkingspul..."

"Och... Dat is wel goed zo, joh."

Een heerlijk frisse lavendellucht kwam het meisje tegemoet toen zij de deur van haar slaapkamer opende. Ook hier was de ploeg druk aan het schoonmaken geweest. Zelfs het 1 meter 20 brede bed was zo te zien verschoond.

"Ik weet niet wat ik moet zeggen," vertelde Nuala eerlijk.

"Oh? Vind je het vervelend? Ik heb tegen die vrouwen gezegd dat ze hier ook moesten schoonmaken. Jouw bed ook. Alles is op 90 graden uitgewassen en het matras, de vloer en wanden heb ik zelf met een stoomreiniger behandeld."

"Jij? Met een stoomreiniger?"

"Ja... Van mijn moeder meegekregen... Ze zit in de schoonmaakbranche... Eerlijk gezegd ben ik allergisch voor vuil... En stank... En dit appartement was toen ik aankwam dus echt niet schoon."

"Dank je."

"Tuurlijk... Het heeft geen zin het appartement te reinigen als er nog steeds een meur uit jouw slaapkamer komt."

"Eh... Juist." Nuala's slaapkamervloer was eveneens belegd met donkereiken parket. De wanden waren behangen met een ouderwetse drie kleuren motiefbehang, blauw, zilver en paars. Nuala pakte de stoel die voor de kaptafel stond en liet haar zware rugtas erop ploffen. *Oh, wat een verlichting.* Ze opende de rits en pakte één voor één haar spullen eruit en legde deze in eerste instantie op haar bed neer.

"Heb je lang moeten reizen?" wilde Jaydan van haar weten.

"Eerlijk gezegd heb ik een tijdje rondgetrokken," vertelde ze en vermeed op die manier te vertellen waar ze vandaan kwam, zodat ze niet hoefde te liegen.

"Ik kom uit New York," deelde Jaydan haar eigen herkomst. Nuala glimlachte kort.

"Ik studeer Muziek en Dans en Vulkanisme en Wiskunde," vertelde Jaydan verder.

"Vulkanisme?"

"Ja... Dat intrigeert me al zolang ik kan denken... Die wiskunde is een voorwaarde van mijn moeder om te mogen Hip Hoppen naast Moderne Dans en Jazz Ballet. En jij?"

"Ik heb een studiebeurs gekregen vanwege mijn dansen... Op deze school mag ik Muziek er gratis bij doen. En mag ik Literatuur klassen volgen. Maar eerlijk gezegd ben ik hier om een opleiding voor Architectuur te volgen."

"Leuk... Welk instrument bespeel je?"

"Piano... Maar ik zal niet voor een positie in een band solliciteren of iets dergelijks... Het is geen praktijk gerichte studie."

"Voor mij is het ook een bijles... Maar misschien kunnen we samen naar Muziek en Dans... Heb jij je rooster al opgehaald?" Nuala schudde van nee. "Ik wil eerst de reis van me af douchen en mijn spullen uit mijn tas halen."

"Goed... Dan ga ik nu eerst naar de winkel... Zullen we anders morgen samen naar het secretariaat rijden?"

"Rijden?"

"Ja... Ik heb een scooter... Je kunt bij me achterop als je wilt."

"Is goed... Zie ik je straks nog?"

"Tuurlijk... Tot zo."

Het was twee dagen geleden sinds ze haar hoofd een laatste keer onder een kraan van een wasbak had gestopt om met het ijskoude water haar haren te wassen. Het was bijna een maand geleden dat ze onder een douche had gestaan. Jaydan had gelijk. De straal die uit deze douchekop kwam, stelde inderdaad niet zo heel veel voor. Maar sjonge, wat een genot om warm water op haar hoofd te voelen. *Ik blijf nog even zo staan met mijn ogen dicht. Straks zeep ik me wel in... Voor*

vandaag hoef ik me nog niet aan te melden. Ik zal straks schone kleren uitkiezen en die ik net aan had alvast uitwassen zodat ze weer kunnen drogen. Veel nieuwe kleren heb ik nog niet kunnen kopen. Als ik de broeken en truien of shirts genoeg met elkaar afwissel, valt het hopelijk niemand op dat ik feitelijk constant hetzelfde draag. Zodra ik wat financiële ruimte heb, koop ik er wel iets bij waarmee ik ook goed kan variëren. Hopelijk ben ik hier veilig. Ik weet niet wat ik moet doen als hij me hier nu weer vindt.

Ze pakte het kleine flesje met shampoo en goot wat op haar hand. Nadat ze het over haar haren had verdeeld, masseerde ze het schuim over haar hoofdhuid. *Ik ben hier.* Een abrupt samenknijpen van haar keelspieren, haar neus die vol liep. *Ik ben hier. Het is me gelukt.* Nuala duwde haar gezicht in de straal zodat het schuim en de tranen van haar wangen spoelden.

Enkele kilometers van Nuala's appartement verwijderd in één van de prachtige parken die Eugene rijk was, zat de man in het bruin lederen jack twaalf meter boven de grond tussen de takken van een boom de passerende mensen gade te slaan. Hij hield zijn lichaam klein en half achter de stam verborgen, zodat zelfs als iemand opkeek hij niet te zien was. De grootste drukte, meestal tussen twaalf en twee nam eindelijk wat af. Beter zo. Al die zogenaamde 'pauze mensen' waren enkel getuigen die hij niet kon gebruiken. In de tijd die hij moest overbruggen, waren zijn gedachten tot zijn eigen verwondering telkens teruggegaan naar dat meisje aan de overzijde van de straat. Waarom bleef ze zo in zijn hoofd spoken. Ja, ze was absoluut zijn type, jong, slank, lang goudblond haar. Beeldschoon. Hij had haar toch naar binnen moeten volgen, bedacht hij zich. Nu leidde ze hem enkel maar af van zijn plannen. Waarschijnlijk was ze een studente, wat betekende dat hij haar nog wel een keertje tegenkwam. Een volgende keer dan maar. Nu moest hij zich focussen op wat wel

beschikbaar was. Daar naderde al iemand. Een Afro Amerikaanse hardloper, een man van in de vijftig. Die liet hij gaan. Zo ook de drie inheemse jongens die al bal werpend het pad volgden. Een gegiechel bereikte zijn gehoor, iets wat zijn onmiddellijke aandacht trok. Honderd meter van 'zijn' boom, jogden twee jonge vrouwen, blank, blond, midden dertig. Ieder gekleed in een saaie grijs-paarse joggingbroek en een bijpassend sweatshirt. Hun uiterlijk was alledaags, niettemin verzorgd, de make up nog fris. Gezien de snelheid van hun joggen waren ze niet naar het park gekomen om aan hun conditie te werken - zover hij kon beoordelen viel het wat betreft overgewicht wel mee - maar om mannen te ontmoeten. Twee vrijgezelle dames van in de dertig; dat bood zeker perspectieven. Geruisloos, maar razendsnel trok de man zijn bruine jack uit en legde deze over een tak. Eerder die ochtend had hij een zwart met blauwe trainingspak aangetrokken, zodat hij nu voor een jogger door kon gaan. Nog vijftig meter, wachten. Hij wilde hen van achteren naderen. Een snelle omgeving check, drie personen op tweehonderd meter afstand zuid. Vijf op vijfhonderd meter afstand noordoost. Het geklets klonk onder hem. Een vernauwing van zijn blik, die waren van hem. Geruisloos als een kat kwam hij op de bebladerde bodem neer. Alsof hij alle tijd van de wereld had, bukte hij zich eerst en maakte de veter van zijn rechter zwarte sneaker los. Vervolgens zette hij de achtervolging in. De eerste dertig meter bleef hij achter de vrouwen. Nu. Met grote passen liep hij langs hen, waarbij hij, zo leek het, onwillekeurig opzij keek en zo de blik van de linker vrouw ontmoette. De verwachte gezichtsuitdrukking volgde; eerst verbazing, toen begeerte. Een korte knik waarop hij verder rende, voor hen aan. "Zag je dat?" hoorde hij het gefluister van de linker vrouw achter hem.

"Nee, wat?"

"Die man die voor ons rent... Wat een ongelooflijk knappe vent!"

"Echt?"

"Ja... Zag je dat dan niet?"

"Nee, maar zijn derrière mag er anders ook zijn. Wauw... Daar wil ik me wel even aan vasthouden... Och, kijk zijn veter! Nee, hij valt!" Languit op de grond, zijn benen gestrekt, wachtte hij enkele tellen voordat hij traag overeind kroop.

"Gaat het?" klonk de bezorgde stem van de vrouw die links had gelopen naast hem. Met zijn gezicht in een pijnlijk grimas keerde hij zijn hoofd naar haar toe. "Eerlijk gezegd... Hoewel dit zeer ten koste van mijn ego gaat...niet echt."

"Kun je overeind komen?" wilde de vrouw die rechts had gelopen van hem weten. "Ik zal het proberen... Ik vraag me af waarover ik eigenlijk gestruikeld ben. Er ligt toch echt niets," zei hij de grond om zich heen afspeurend. Ondertussen klopte hij zijn zwarte sportbroek af.

"Je veter zit los," vertelde ze en wees naar zijn schoen.

"O?" Verbazing op zijn gelaat terwijl hij naar de losse veter keek. Hij liet zich weer iets zakken om eerst de veter vast te maken.

"Probeer nu eerst maar even of je kunt staan," klonk er een lichte dwang in de stem van de vrouw die links had gelopen. Stiekem hoopte ze een excuus te kunnen vinden om toch zolang mogelijk in het gezelschap van deze ongelooflijk mooie man te kunnen blijven. Omdat ze het toch niet kon weerstaan, pakte ze zijn arm beet op het moment dat hij aanstalten maakte overeind te komen. Hij keek naar haar op, haar een warme blik schenkend en krulde daarbij de hoeken van zijn mond op. "Dank je... Ik denk dat het wel- Au!" De man trok een gezicht alsof hij een snerpende pijn verbeet. "Ik ben bang dat ik op de één of andere manier toch ongelukkiger terecht ben gekomen, dan ik eerst dacht," vertelde hij en bleef daarbij wat moeilijk staan, zijn zogenaamd pijnlijke voet ontlastend.

"Waarschijnlijk is je enkel verstuikt... Ik zag je ook erg vreemd vallen," sprak de vrouw die rechts had gelopen vol overtuiging.

Net als haar vriendin kon ze zichzelf niet van deze knappe vreemdeling losrukken.

"Dan hink ik wel de rest van het pad naar mijn wagen," liet hij zijn stem verslagen klinken en nam al een eerste hup.

Zoals verwacht hielden vier handen hem terstond bij zijn bovenarmen tegen. "Wij helpen je wel," klonk het gelijktijdig. De vrouwen wisselden even een blik met elkaar.

"Dat is echt niet nodig... Jullie worden vast ergens verwacht."

"Ja, voor de televisie in een lege woonkamer... Geloof ons.

Niemand verwacht ons... We hebben echt alle tijd."

"Weten jullie het zeker?"

"Ja," sprak de andere vrouw vastberaden. Toch nog een beetje schuchter trok ze zijn arm over haar schouder zodat ze hem kon ondersteunen. "Ik heet trouwens Martha en mijn vriendin heet Bianca," stelde ze zichzelf voor en zag dat haar vriendin eveneens een arm over haar schouder trok.

"Wat een prachtige namen," zei hij en vermeed zo zijn eigen naam te noemen. "Jullie namen zijn bijna even mooi als jullie zelf," complimenteerde hij hen verder.

"Sorry, dat ik het zo zeg... Maar... Je hebt werkelijk de mooiste ogen die ik ooit gezien heb," sprak Martha ademloos uit. Ze geraakte steeds meer in de ban van deze geheimzinnige jogger.

"Ja. Ze zijn paars? Niet?" ging haar vriendin Bianca erop door. Een snelle blik van de één naar de ander. Hij moest ze beiden tevreden zien te houden zodat ze met hem mee liepen.

"Klopt," zei hij. "Zit in de familie... Het is nog een kilometer die kant op, aan de andere kant van die bossen... Gaat dat echt lukken?"

"Ja hoor," klonk het weer vol overtuiging.

"Fijn," sprak hij oprecht. Aan de andere kant van die bossen was een prima plek om zijn plan uit te voeren. En niemand die hen voorlopig zou missen; zo hadden ze zelf immers beweerd.

"... Je weet wat er met je gebeurt, als je het ooit aan iemand vertelt?" klonk het scherpe gefluister van haar ooms stem vlak bij haar oor. Ze wilde knikken, echter juist vanwege de druk van zijn hand om haar keel durfde ze zich niet te bewegen.

"Nou?" drong hij aan.

"Ja," piepte ze. Volkomen machteloos lag het meisje in haar versleten nachtjapon in haar bed. Als twaalfjarige was ze totaal niet opgewassen tegen de agressieve aard van haar voorgd.

"Ik zal toestaan dat je blijft dansen bij die nichten... Maar jij vertelt niemand," hij voerde kortstondig de druk op, "niemand over de erfenis van jouw ouders. Heb je me begrepen?"

"Ja, oom. Alsjeblieft, ik krijg geen lucht." Ondanks haar smeekbede wachtte de man enkele tellen eer hij zijn greep verzachtte. Hij trok zijn hand terug en legde deze plat op haar borstbeen. "Ik weet dat je nog jong en naïef bent, maar je kunt niemand vertrouwen." De jonge Nuala durfde hem slechts met grote ogen aan te staren. "Net als die juf van je... Ze heeft jou wijsgemaakt dat ze jou wilde adopteren... Maar het enige wat zij wilde, was de erfenis van mijn zuster, jouw moeder. En dat geld hebben wijzelf nodig. Of niet soms? Of niet soms," herhaalde hij toen ze niet gelijk reageerde. "Ja," fluisterde ze.

"Jouw tante en ik hebben recht op dat geld, omdat wij voor jou moeten zorgen. En daar moet jij heel dankbaar voor zijn. Ben je dankbaar dat je bij mij en je tante mag wonen?"

"Ja," snikte ze en voelde de tranen naar haar oren rollen. Het jeukte, maar ze dorstte zich niet te krabben.

"Denk niet meer aan juf Inez... Zij is dood." Na die harteloze woorden stond de man eindelijk op en beende haar slaapkamer uit. Niet in staat zich te bewegen, staarde het meisje naar de gesloten deur. Om nog enige vorm van lucht in haar longen te krijgen, begon ze te hijgen. Tot ze het verdriet niet langer kon bedwingen en ze in tranen uitbarstte...

... Het jeukte... Met een ademhaling die halverwege haar keel stokte, opende Nuala haar ogen. Onmiddellijk voelde ze het zuur vanuit haar maag naar haar keel gestuwd worden. Ze sprong uit haar bed en rende naar de badkamer. Boven het toilet gaf ze over. Trillend over haar gehele lichaam boog ze zich even later boven de wastafel. Ze spoelde haar mond en waste haar gezicht. Met haar gezicht in de handdoek haalde ze lang en diep adem. *Had hij het me toen ook al willen vertellen? Dat hij haar had vermoord? Dat hij een moordenaar is? Alsjeblieft, laat hem mij hier niet vinden. Alsjeblieft.*

Tegenover het informatiegebouw van de campus nam Nuala op één van de vele bankjes onder één van de vele bomen plaats. Eén van de secretaresses van de Universiteit, een inheemse vrouw van midden dertig, had haar ervan verzekerd dat persoonlijke gegevens zoals naam, leeftijd, studierichting en adres niet aan derden werden vrij gegeven zonder een gerechtelijk bevel. Toch deed haar buik pijn bij de gedachte dat ze nu weer ergens geregistreerd stond en dus te vinden was. Om zichzelf wat af te leiden van de angst gevonden te worden, nam ze haar rooster in beide handen en begon te lezen.

Maandag van 7:00 tot 9:00 Moderne Dans

van 10:00 tot 12:00 Architectuur

van 13:00 tot 15:00 Ballet

Dinsdag van 7:00 tot 10:00 Moderne Dans

van 11:00 tot 12:00 Amerikaanse Literatuur

van 13:00 tot 15:00 Moderne Dans

van 15:30 tot 17:00 Muziek, piano

Woensdag was ze vrij zag ze. Een dag voor een bijbaantje.

Donderdag van 9:00 tot 11:00 Architectuur

van 11:30 tot 13:30 Ballet

van 14:00 tot 15:00 Amerikaanse Literatuur

van 16:00 tot 18:00 Moderne Dans

Vrijdag van 7:00 tot 10:00 Ballet

van 13:00 tot 14:30 Architectuur

van 15:00 tot 18:00 Moderne Dans

Langzaam in- en uit ademend, liet ze haar ogen nogmaals over haar weekrooster glijden. *Hoe ga ik dit doen? Tweemaal dans op één dag, zowel Ballet als Moderne Dans.* Enig voordeel was dat ze op maandag al om drie uur vrij was. *Dinsdag ben ik voor tweemaal Moderne Dans ingeroosterd... Ze willen kennelijk waar*

voor hun geld zien. Gelukkig zitten er drie uur tussen zodat mijn spieren tot rust kunnen komen. Donderdag weer Ballet en Moderne Dans op één dag, hm... Vrijdags had ze drie tussenuren. Zo te zien kon ze enkel in de avonden werken, na zeven uur, behalve maandag en de hele dag op woensdag. En in het weekend? Trek ik dat? Trainen, studeren en ook op zaterdag nog werken? Ontspanning was even belangrijk als inspanning, realiseerde ze zich. Als ik al een bijbaantje vind.

"Hé, zit je hier?" merkte een bekende stem op.

Nuala keek op naar haar nieuwe kamergenote. "Hi. Ja, ik ben mijn rooster aan het bekijken."

"En?" en Jaydan nam naast haar op het bankje plaats.

"Kijk zelf maar," zei Nuala en overhandigde Jaydan haar rooster. Het duurde even of een, "Oh, fijn, kijk," klonk. "We hebben donderdag en vrijdag Moderne Dans samen."

"Hoe ziet jouw rooster er verder uit?" wilde Nuala weten.

"Kijk maar."

Maandag van 10:00 tot 12:30 Vulkanisme
van 13:00 tot 14:30 Wiskunde
van 15:00 tot 17:00 Hip Hop

Dinsdag van 11:00 tot 12:30 Wiskunde
van 16:00 tot 18:00 Vulkanisme

Woensdag van 7:00 tot 10:00 Jazz Ballet
van 11:00 tot 13:00 Muziek, contrabas

Donderdag van 8:00 tot 11:00 Jazz Ballet
van 12:00 tot 13:30 Muziek, contrabas
van 14:00 tot 15:30 Vulkanisme
van 16:00 tot 18:00 Moderne Dans

Vrijdag van 8:00 tot 10:00 Wiskunde
van 15:00 tot 18:00 Moderne Dans

"Wat een heerlijk rooster," verzuchtte Nuala. "Maandag hoef je pas om tien uur te beginnen. En dinsdag pas om elf uur... En woensdag ben je al om één uur vrij... Ik moet drie keer per week